

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžo/39/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012211031
Dátum vydania rozhodnutia:	01.07.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Gerdová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012211031.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Gerdovej a sudcov JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci žalobcu: POHOTOVOST' s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený: Advokátska kancelária Fridrich Paľko s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie, so sídlom Prievozská 32, 827 99 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. SK/0602/99/2012 zo dňa 13. septembra 2012, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/2300/2012-105 zo dňa 14. marca 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/2300/2012-105 zo dňa 14. marca 2014 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie a zrušenie rozhodnutia žalovaného č. SK/0602/99/2012 zo dňa 13. septembra 2012, ktorým odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj, č. P/0016/01/2012 zo dňa 31.07.2012 potvrdil.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že predmetom konania bola výlučne len výška pokuty (10.000,-eur) uložená žalobcovi, pričom skutok - porušenie zákazu nekalých obchodných praktík žalobca v žalobe nenapadol. Námietku žalobcu, že žalovaný pri určovaní pokuty nesprávne prihliadol na recidívu a mal mu uložiť v zmysle analógie s trestným právom len jednu pokutu (3.000,-eur) ako tomu bolo v iných obdobných prípadoch krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú, pretože v prípade žalobcu išlo o viaceré kontroly uskutočnené žalovaným v rôznych obdobiach, vždy išlo o iných spotrebiteľov zmluvného vzťahu, pričom správny delikt spáchaný žalobcom bol totožný a konštatoval, že je pravdou, že použitie analógie s trestným právom je pri správnom trestaní prípustné, „avšak len v obmedzenom

rozsahu, ak nevedie taký výklad k ujme účastníka konania a ani k ujme na ochranu hodnôt na ich vytváraní o ochrane je verejný záujem“ (citácia z rozsudku Najvyššieho správneho súdu ČR, sp. zn. 1 As/27/2008 zo dňa 16.4.2008, na ktorý poukazuje žalobca vo svojej žalobe).

V tomto prípade žalovaný nemohol uložiť jednu sankciu (žalobca to nepopiera, aj keď uloženie jednej sankcie žiada), nemohol ani spojiť v správnom konaní všetky veci na jedno konanie, pretože každé jedno konanie začalo na podklade inej kontroly, v inom čase, na inom mieste, išlo o iných spotrebiteľov a žalovaný by nemohol pri spojení vecí dodržať prekluzívne lehoty v zmysle správneho poriadku. Podľa názoru súdu nie je možné na tento prípad aplikovať rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Sžo/7/2012 zo dňa 25.04.2012, pretože išlo úplne o iný prípad, kontroly boli vykonané v časovom slede v intervaloch jedného mesiaca a išlo o správne delikty nespĺnenia podmienok označenia výrobkov, čo sa týkalo neurčeného počtu spotrebiteľov. V danej veci však ide o konkrétne zmluvy uzatvorené vždy s inými spotrebiteľmi.

Pokiaľ ide o výšku pokuty, ktorá bola uložená v spodnej hranici v zmysle § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, žalovaný prihliadal najmä na charakter protiprávneho konania, závažnosť vecí, dĺžku trvania a následky protiprávneho konania, na spotrebiteľský charakter zmlúv a na to, že žalobca zneužil svoje postavenie silnejšej zmluvnej strany pri poskytovaní spotrebiteľského úveru. Skutočnosť opakovaného protiprávneho konania bola v odôvodnení rozhodnutia spomenutá len v jednej vete. Je teda možné konštatovať, že žalovaný riadne odôvodnil uloženie výšky pokuty v spodnej hranici výmery. To, že uviedol nesprávne aj recidívu nemá podľa názoru súdu vplyv na správnosť výšky uloženej pokuty a nespôsobuje nezákonnosť rozhodnutia.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca prostredníctvom právneho zástupcu a navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave pre nepreskúmateľnosť a nesprávne právne posúdenie vecí zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a prikáže mu vec na nové konanie v spojenom konaní s konaním žalovaného vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 6S 388/2012 a prizná mu náhradu trov konania, alternatívne navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového orgánu zmení v časti výroku, ktorým bola potvrdená uložená výška pokuty tak, že žalobcovi uloží podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. pokutu vo výške 1.000,- eur a prizná mu náhradu trov konania.

V dôvodoch rozsiahleho odvolania k údajnej nemožnosti použitia jednej sankcie pri viacerých čiastkových útokoch pokračovacieho správneho deliktu uviedol: „Prvostupňový súd na jednej strane pripustil, že o čiastkových útokoch pokračovacieho správneho deliktu má v zmysle prípustnej analógie a judikatúry NS SR rozhodnúť správny orgán jednou sankciou, na druhej strane pre nedodržanie prekluzívnych lehôt v zmysle správneho poriadku nepristúpil k stanoveniu povinnosti rozhodnúť jednou sankciou aspoň pre tretí a štvrtý čiastkový útok pokračovacieho správneho deliktu výhovorkou, že sa objektívne nemohla uložiť spoločná sankcia za všetky štyri čiastkové útoky pokračovacieho správneho deliktu, čo mal tvrdiť žalobca. Zdôraznil, že správny orgán nemohol uložiť spoločnú sankciu za prvý čiastkový útok (spáchaný 25.07.2008), keďže sa sankcia zaň ukladala (27.04.2011 prvý stupeň inšp. SOI Ba a 15.06.2011 druhý stupeň ústr. inšp. SOI) ešte pred zistením (20.10.2011) posledného štvrtého čiastkového útoku (spáchaný 13.07.2010) pokračovacieho správneho deliktu, avšak právny zástupca žalobcu jasne uviedol, že to nebráni tomu, aby správny orgán uložil jednu sankciu za tretí a štvrtý čiastkový útok pokračovacieho správneho deliktu, ktoré boli spáchané za sebou - 21.09.2009 (predmetné konanie súdne konanie 6S 2300/2012) a 13.07.2010 (konanie 6S 388/2012), ktoré boli zistené v dňoch 24.01.2012 a 20.10.2012 a sankcionované boli v dňoch 31.07.2012 (druhý stupeň 13.09.2012) a 14.03.2012 (druhý stupeň 22.08.2012), pričom sankcie uložené za prvý a druhý čiastkový útok by zostali nedotknuté, ale správny orgán by mal pri ukladaní spoločnej sankcie za tretí a štvrtý čiastkový útok prihliadnuť na už uložené sankcie za prvý a druhý čiastkový útok pokračovacieho správneho deliktu. Nepochybne právny zástupca žalobcu nevyžadoval ani to, aby sa zasahovalo do sankcionovania ani druhého čiastkového útoku, ktorý bol spáchaný 11.09.2009 a sankcionovaný 18.05.2011 na prvom stupni a 10.06.2011 na druhom stupni. Iba upozornil, že žalovaný by mal krátky čas na opätovné rozhodnutie jednou sankciou. Prvostupňový súd však toto upozornenie zneužil na

argument, že žalovaný by nemohol pri spojení vecí dodržať prekluzívne lehoty v zmysle správneho poriadku (odhliadnuc od toho, že prekluzívne lehoty neplynú podľa správneho poriadku, ale podľa § 24 ods. 7 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa). Jednoročná prekluzívna lehota sa počíta od neskoršieho zistenia čiastkového útoku pokračovacieho správneho deliktu, t.j. od 24.01.2012. Až vtedy bol jasne zistený pokračovací správny delikt. Niet pochyb, že v priebehu roku 2012 mal žalovaný pomerne dlhú dobu na uloženie jednej sankcie za tretí a štvrtý čiastkový útok pokračovacieho správneho deliktu. To, že vždy bol iný čas, iný spotrebiteľ, iné miesto je presne prípad, keď ide o pokračovací delikt, ktorý jednotu v týchto kategóriách nevyžaduje. Vyžaduje sa, ako právny zástupca žalobcu uviedol v žalobe, objektívna súvislosť:

1. v čase (spravidla o niekoľko dní, týždňov či mesiacov),
2. spôsobe páchania (javenie sa ako postupné realizovanie predpokladaného jednotiacieho zámeru),
3. v predmete útoku.

Ak zrátame výšku všetkých štyroch pokút uložených za jeden pokračovací delikt, ide o sumu 26.000 eur, čo je vo výške 39% najvyššej výmery za správny delikt (66387,83 eura) podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z., pričom pokuta za prvé dva čiastkové útoky je po 3000 eur a za tretí a štvrtý čiastkový útok ide o čiastky po 10.000 eur práve z dôvodu neprípustne hodnotenej recidívy - prihladnutia na predchádzajúce sankcionovania. Ak si odmyslíme neprípustné hodnotenie recidívy, nie je stanovené odôvodnenie, prečo v dvoch prípadoch za čiastkový útok toho istého pokračujúceho deliktu je pokuta trikrát vyššia ako v prvých dvoch prípadoch čiastkového útoku toho istého pokračujúceho správneho deliktu.

Prvostupňový súd v rámci „plnej jurisdikcie“ vecí správneho trestania a právomoci zmeniť rozhodnutie o uložení pokuty vo výške 10.000 eur uviedol, že nenašiel dôvod pre zmenu (moderovanie) výšky pokuty, ktorá bola uložená v spodnej hranici zákonnej sadzby (horná hranica je 66.387,83 eur), a s odôvodnením výšky pokuty sa stotožnil.

Právny zástupca žalobcu je toho názoru, že Krajský súd v Bratislave vyvoláva dojem, akoby suma 10.000 eur bola sumou blízkou nulovej spodnej hranici (je totiž vo výške 15% hornej hranice zákonnej sadzby), a preto nemá význam sa jej odôvodnením bližšie zaoberať a tak sa možno uspokojiť so „stotožnením sa“ s odôvodnením výšky pokuty žalovaným správnym orgánom. Na začiatok si dovoľme upriamiť pozornosť na podobné prípady, kde sa pomerne nízka výmera pokuty za správny delikt znižovala na výšku okolo 100 eur“.

V ďalšej časti odvolania žalobca citoval z uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Sžo/14/2008 a sp. zn. 6 Sžo/45/2011, z rozsudku NS SR sp. zn. 3 Sžo/16/2009 (R 26/2012), z rozsudkov Krajského súdu Bratislava sp. zn. 1S/267/2010 z 26.01.2012 a sp. zn. 2S/179/2008 z 26.10.2011, z rozsudku NS SR sp. zn. 8 Sžo 163/2010 (R 90/2012 II), z rozsudku NS SR sp. zn. 2 Sž/20/2011 zo dňa 16.11.2011, z rozsudku NS SR sp. zn. 3 Sžo/138/2010 z 09.11.2010 - obdobne poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 3Sžo/177/2010 zo 14.12.2010, z rozsudkov Najvyššieho správneho súdu ČR sp. zn. 7 As 72/2009 z 26.05.2010 a sp. zn. 1 Afs 1/2012 zo dňa 03.04.2012, z rozsudku NS SR sp. zn. 5 Sžo/204/2010 zo 07.12.2010 a z rozsudku NS SR sp. zn. 5 Sžp/21/2011 z 28.06.2012, z ktorých zdôraznil argumentácie súdov a právny názor vo vzťahu k ukladaniu pokút, primeranosť sankcie a okolností ovplyvňujúcich uloženie sankcie a jej výšky, závažnosť protiprávneho konania a jeho následky, hodnotenia individuálnej povahy protiprávneho konania, intenzitu skutkových okolností, špecifiká konkrétneho prípadu, okolností poľahčujúcich a priťažujúcich, správnu úvahu, využitia moderačného práva, splnenie výchovného a motivačného účelu zákona a pod.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť a žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznať z dôvodu, že odvolacie námietky žalobcu sú bezdôvodné, rozhodnutie bolo vydané na základe spoľahlivo a presne zisteného stavu vecí a v súlade s právnymi predpismi. Žalobca v rozsahu svojej žaloby ako ani v podanom odvolaní nespochybnil spoľahlivosť zisteného skutkového stavu ani správnosť právneho posúdenia prejednávanej veci. Poukázal na potrebu použitia princípov trestného práva na prejednávany prípad, konkrétne úpravy o pokračujúcom trestnom čine a o spoločnom treste. Vo všeobecnosti možno uviesť, že aplikácia noriem trestného práva na posudzovaný

případ je mechanická, žalobca používa anológiu príliš rozširujúcim spôsobom a nezohľadňuje skutočnosť, že správny orgán aj pre prípad nedostatku špeciálnej úpravy musí postupovať len v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Bez ohľadu na skutočnosť, že posudzované protiprávne konanie žalobcu je zaradené v systéme iných správnych deliktov, je potrebné poukázať aj na skutočnosť, že skutok by ani v teoretickej rovine nemohol naplniť skutkovú podstatu trestného činu, a to vzhľadom na skutočnosť, že zaň žalobca zodpovedá bez ohľadu na zavinenie. Žalovaný v tejto súvislosti tiež poukazuje na skutočnosť, že k jednotlivým skutkom došlo vo vzťahu k rôznym spotrebiteľom pri uzatváraní konkrétnych zmlúv o poskytnutí úveru.

Správne konania vo všetkých prípadoch, na ktoré poukazuje žalobca, boli začaté na základe výsledkov šetrenia podnetov spotrebiteľov, ktorí informovali o rozpore vyznačeného účelu použitia finančných prostriedkov so skutočnosťou, keďže na základe bežnej kontroly zmlúv uzatvorených žalobcom s dlžníkmi, nie je možné zistiť a ani posúdiť postavenie dlžníkov v čase uzatvárania zmlúv. Orgán dozoru je povinný v zmysle zákona prešetriť každý spotrebiteľský podnet a vykonať kontrolu dodržiavania zákonných povinností u subjektu, ktorého sa spotrebiteľský podnet týka. Žalovaný podania spotrebiteľov vyhodnocoval v takej časovej súslednosti, v akej dostal podnety od spotrebiteľov a na základe toho pristúpil k vykonaniu kontroly a v prípade opodstatnenosti podnetu aj k začatiu správneho konania. Ku všetkým prípadom, na ktoré poukazuje žalobca, žalovaný poskytuje dopĺňajúce údaje, ktoré sú dôležité pre konečné posúdenie neopodstatnenosti argumentov žalobcu.

Žalobca v podanom odvolaní poukázal na výšku sankcie, s ktorou sa podľa jeho názoru žalovaný v správnom rozhodnutí nevysporiadal. Predmetná námietka je tendenčná, nakoľko sa žalovaný v prvostupňovom aj druhostupňovom správnom rozhodnutí dostatočne vysporiadal s dôvodmi uloženia sankcie v stanovenej výške. Žalovaný rozhoduje v správnom konaní na základe predložených dôkazov a po zvážení všetkých objektívnych skutočností a chce zdôrazniť, že so žalobcom boli vedené viaceré správne konania, z ktorých bol vyvedený aj zodpovedný postih. Zo strany žalobcu dochádza opakovane k nerešpektovaniu ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa, snaží sa zbaviť zodpovednosti za porušenie zákonnej povinnosti poukázaním na postih v predchádzajúcich prípadoch. Jedným z dôvodov uloženia tak vysokého postihu je práve to, že žalobca bol zo strany orgánu dozoru opakovane postihovaný za porušenie totožnej zákonnej povinnosti v rôznom časovom rozmedzí rokov 2008, 2009, 2010 (čo je zrejmé aj z predloženej tabuľky) zneužitím slabšieho postavenia spotrebiteľa a taktiež využitím jeho nepriaznivej finančnej situácie v čase, keď spotrebiteľ nevyhnutne potrebuje finančné prostriedky. Je potrebné upriamiť pozornosť aj na územnú pôsobnosť žalobcu, ktorý svoju podnikateľskú činnosť zameranú na poskytovanie spotrebiteľských úverov vykonáva na celom území Slovenskej republiky. Takéto konanie je o to závažnejšie, že v jeho dôsledku dochádza k porušeniu ekonomického záujmu spotrebiteľa vo veľkom rozsahu.

V ďalšej časti vyjadrenia žalovaný uviedol, že žalobca sa v podanom odvolaní obhajoval poukázaním na viaceré rozsudky všeobecných súdov SR a ČR. V uvedenej súvislosti chce žalovaný správny orgán upozorniť na to, že predmetné rozsudky všeobecných súdov nemajú žiadnu spojitosť s prejednávanej prípadom, charakterom a rozsahom protiprávneho konania žalobcu ako ani s výškou uloženej sankcie. Slovenská obchodná inšpekcia je všeobecným orgánom trhového dozoru vo veciach ochrany spotrebiteľa na vnútornom trhu. Predmetom kontroly SOI je vykonať dozor a zábezpeku nad dodržiavaním ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa. V rámci svojej činnosti orgány dozoru začínajú samostatné správne konania, výsledkom ktorých sú individuálne správne akty, odlišujúce sa výškou pokuty v rámci zákonom stanoveného rozpätia ako aj špecifikami jednotlivého prípadu.

Pokiaľ ide o námietku, že žalovaný nijako neindividualizoval správny delikt žalovaný má za to, že výroková časť rozhodnutia je dostatočne určitá a zrozumiteľná, obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti a je z nej možné jednoznačne identifikovať správny delikt, ktorého sa žalobca dopustil. Z výrokovej časti jednoznačne vyplýva, kto je účastníkom konania, aká právna povinnosť bola porušená, ustanovenie právneho predpisu podľa ktorého došlo k uloženiu sankcie, výška pokuty a lehota splatnosti,

a v neposlednom rade je v ňom dostatočne jasne a určito špecifikované aj protiprávne konanie, ktoré je predmetom uloženia sankcie, a to jednak prostredníctvom vymedzenia miesta a dátumu kontroly, počas ktorej bolo takéto protiprávne konanie zistené, ako aj vymedzenia protiprávneho konania účastníka konania, ktorým sa dopustil porušenia zákonnej povinnosti.

Úlohou orgánov dozoru je poskytnúť spotrebiteľom uzatvárajúcim spotrebiteľské zmluvy zvýšenú ochranu. Charakter uvedených porušení povinností žalobcu má negatívny dopad v tom, že vo vzťahu k spotrebiteľovi je spôsobilý privodiť vážnu majetkovú ujmu tým, že naruší jeho ekonomické správanie a spotrebiteľ urobí rozhodnutie, ktoré by inak neurobil. Rozsah porušenia je o to závažnejší, že nedostatky boli zistené pri dojednávaní poskytnutia spotrebiteľského úveru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní žalovaného (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia uverejnené na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk najmenej päť dní vopred, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia, alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.).

Rozsah súdneho prieskumu podľa piatej časti O.s.p. je určený rozsahom predmetu, o ktorom rozhodol žalovaný a námietkami uvedenými v odvolaní.

Predmetom súdneho preskúmania je rozhodnutie žalovaného, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového orgánu, ktorým bola žalobcovi pre porušenie zákazu nekalých obchodných praktík podľa § 7 ods. 1 a ods. 2 písm. a), b) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) uložená pokuta podľa § 24 ods. zákona o ochrane spotrebiteľa vo výške 10.000,- eur.

Najvyšší súd vychádzal zo skutkového stavu tak, ako ho podrobne opísal vo svojom rozsudku krajský súd, preto pre účastníkov konania známe fakty a skutočnosti nebude nadbytočne opakovať a len v stručnosti z neho vyberá nasledovné.

Dňa 24.01.2012 vykonali inšpektori SOI kontrolu veriteľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, zameranú na prešetrenie podnetov spotrebiteľov (spotrebiteľka X. V.) a na dodržiavanie ustanovení zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov. Na základe kontrolných zistení, ktorých výsledok bol zaznamenaný v inšpekčnom zázname z 24.01.2012, bolo začaté správne konanie o uložení pokuty podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z.

K oznámeniu o začatí správneho konania podal žalobca písomné vyjadrenie dňa 15.06.2012, v ktorom namietal spoľahlivé preukázanie protiprávneho skutkového stavu zo strany SOI a nestotožnil sa so závermi uvedenými v oznámení, nakoľko z jeho strany nedošlo a ani nemohlo dôjsť k porušeniu ust. § 7 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa.

Následne vydal SOI Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj rozhodnutie číslo: P0016/01/2012 z 31.07.2012, ktorým žalobcovi pre porušenie zákazu nekalých obchodných praktík bola podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. uložená pokuta 10.000,00 €.

Odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu žalovaný rozhodnutím číslo: SK/0602/99/2012 z 13.09.2012 zamietol a rozhodnutie Inšpektorátu SOI so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj potvrdil.

Úlohou krajského súdu bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť rozhodnutia žalovaného o uložení sankcie - peňažnej pokuty.

Odvolaie námietky žalobcu smerujú k nedostatočne zistenému skutkovému stavu, nesprávnemu právnomu posúdeniu veci a nepreskúmateľnosti rozhodnutia a v podstate argumentuje, že ani uloženie predchádzajúcich pokút ani samotné „opakovanie“ resp. „recidíva“ protiprávneho konania nemôžu byť priťažujúcimi okolnosťami a namieta, že na daný prípad by sa mali analogicky aplikovať zásady o uložení spoločného trestu. Zdôrazňuje, že nemal kedy naplniť účel sankcie za porušenie dňa 21.09.2012, nemal odkiaľ byť varovaný že takéto porušenie nemá páchať, a ani to, že jeho konanie má sankčný charakter. Žalovaný nesprávne prihliadol pri určovaní výšky pokuty na recidívu (opakované spáchanie správneho deliktu žalobcom), pričom v tomto prípade o recidívu nešlo, ale uvedené konanie žalobcu je pokračovacím správnym deliktom. Z toho dôvodu mal žalovaný uložiť v zmysle analógie s trestným právom len jednu pokutu, resp. mal uložiť pokutu len vo výške 3 000 € (ako tomu bolo v iných obdobných prípadoch).

Po oboznámení sa s obsahom predloženého súdneho a administratívneho spisu a odvolacími námietkami žalobcu dospel najvyšší súd k záveru, že sú neopodstatnené a neboli spôsobilé zmeniť odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu, na odôvodnení ktorého najvyšší súd nemá dôvod nič meniť ani dopĺňať. Krajský súd sa predmetom súdneho prieskumu náležite zaoberal, keď vychádzajúc z rozsahu a dôvodov žaloby posudzoval súlad napadnutého rozhodnutia so zákonom a právnymi predpismi, na ktoré žalobca v žalobe poukazoval a svoje skutkové zistenia, úvahu a právne závery formuloval jasným a zrozumiteľným spôsobom. Krajský súd interpretoval právo v súlade so zisteným skutkovým stavom a zásadné pochybenie pri rozhodovaní, ktoré môže mať za následok nesprávne právne posúdenie veci a nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolací súd nezistil.

Najvyšší súd už vo viacerých rozhodnutiach judikoval a vymedzil aplikáciu inštitútu správneho uváženia v rozhodnutiach správnych orgánov. Inými slovami povedané, treba vziať do úvahy, že správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Rozhodnutie správneho súdu je výsledkom preskúmavania zákonnosti rozhodnutia žalovaného.

Pokiaľ ide o rozsah preskúmanej pôsobnosti správneho uváženia subsumovaného v správnom poriadku, súdy sú limitované ustanovením § 245 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

V odôvodnení rozsudku krajský súd správne poukázal na to, že žalovaný skutok nenapáda, argumentuje výlučne len čo do výšky pokuty a rozporuplne uvádza, že žalovaný mal uložiť len jednu pokutu, ktorú uložiť vlastne nemohol. Keďže podstatnou je otázka výšky pokuty, súd napadnuté rozhodnutie preskúmaval výlučne z dôvodov uvedených v žalobe keď zistil, že na základe výsledkov dokazovania vykonaného v správnom konaní správne orgány konštatovali, že žalobca porušil povinnosti vyplývajúce mu z ustanovenia § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 7 ods. 2 písm. a/, b/ zákona o ochrane spotrebiteľa, keďže v danom prípade pri uzatváraní Zmluvy o úvere č. 614600216 zo dňa 21.09.2009 (X. V.) postupoval v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a podstatne narušil ekonomické správanie spotrebiteľky vo vzťahu k poskytnutej službe, za čo mu bola uložená pokuta.

Zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v ustanovení § 1 upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami a v § 2 poskytovanie služieb, ak k plneniu dochádza na území Slovenskej republiky alebo ak plnenie súvisí s podnikaním na území Slovenskej republiky.

Nekalé obchodné praktiky sú zakázané, a to pred, počas aj po vykonaní obchodnej transakcie (§ 7 ods. 1 citovaného zákona).

Podľa § 7 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z. obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak

- a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti,
- b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Sankcie upravuje zákon v ustanovení § 24 a podľa ods. 5 tohto ustanovenia pri určení výšky pokuty sa prihliada najmä na charakter protiprávneho konania, závažnosť porušenia povinnosti, spôsob a následky porušenia povinnosti.

Z pohľadu zákonnosti je napadnuté rozhodnutie žalovaného o uložení pokuty súladné so zákonom i s prihliadnutím na výšku sankcie, keďže používanie nekalej obchodnej praktiky pri konaní so spotrebiteľom je závažným zásahom do práv spotrebiteľa chránených zákonom. Je potrebné poznamenať, že vzhľadom na špecifiká tohto prípadu je aj výška pokuty primeraná, odráža mieru porušenia povinnosti žalobcom ako i následkov, ktoré z tohto porušenia vyplynuli, zodpovedá rozsahu a závažnosti porušenia zákonných ustanovení platných na úseku ochrany spotrebiteľa, pretože pri uzatváraní zmlúv si počína rovnako a opakovane. Pokuta bola riadne odôvodnená jednak z hľadiska závažnosti spáchaného skutku, ako i z pohľadu miery závažnosti následkov nezákonného konania a nemožno ju považovať za neprimerane vysokú. Kritéria, za ktorých správny orgán ukladá za porušenie ustanovení zákona sankciu posudzuje individuálne k jednotlivým subjektom a v rozsahu a závažnosti porušenia zistenej povinnosti a čo je podstatné, pokutu ukladá za účelom prinútiť páchatel'a dodržiavať zákon.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu analogicky uplatňovať zásady trestného konania, najvyšší súd poukazuje na to, že analógiou v správnom trestaní sa zaoberal aj Najvyšší správny súd ČR v rozsudku 1As/27/2008-67 zo dňa 16.04.2008, v ktorom uviedol: „Použití analogie ve správním trestání je přípustné, a to v omezeném rozsahu, pouze tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázkou vůbec neřeší, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení a ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem“.

„Na použitie analógie v správnom trestaní by teda mali existovať tri kumulatívne podmienky: medzera v zákone, použitím analógie neutrpí páchatel' a zároveň jej použitím neutrpí príslušný chránený záujem.“ (Kukliš, E.: Správne trestanie v judikatúre NS SR (súčasný vývoj). In: Správne súdnictvo a rekodifikácia civilného práva procesného. Pôsobnosť a organizácia správneho súdnictva v Slovenskej republike. Zborník príspevkov z medzinárodnej vedeckej konferencie, Bratislava, Univerzita Komenského v Bratislave, právnická fakulta, 2012, s. 327 - 336).

Treba tiež poznamenať, že značná časť procesných práv, ktoré prislúchajú obvinenému v trestnom konaní sa prostredníctvom judikatúry aplikuje aj vo veciach správneho trestania. To však neznamená, že sa v rámci správneho trestania majú aplikovať úplne všetky práva obvineného, ktoré sa uplatňujú v trestnom konaní. Trestné konanie a správne trestanie sú dve samostatné oblasti, v rámci ktorých by bolo možné jednotlivé inštitúty akokoľvek navzájom dopĺňať a nahrádzať. Správne trestanie umožňuje jednoduchšie a menej formálne postupy, než tie ktoré sa uplatňujú v trestnom konaní. Pri súdnom prieskume zákonnosti rozhodnutí a postupu správnych orgánov v oblasti správneho trestania bol už prijatý celý rad judikátov. Otázka zásad vzťahujúcich sa na správne trestanie je veľmi všeobecná. Odporúčanie Rady Európy č. R/91/1 zo dňa 13.02.1991 v administratívnom trestaní treba rešpektovať a možno ho použiť ako legislatívnu pomôcku pre výklad zákona.

Podľa Odporúčania č. R/91/1 pre ukladanie administratívnych sankcií platia analogicky zásady ukladania sankcií trestných s tým, že správny (administratívny) postih protiprávneho konania možno uplatniť len v primeranej lehote. Keďže administratívne trestanie má aj podľa štrasburskej judikatúry trestno-právny

charakter, treba vychádzať z čl. 50 Ústavy Slovenskej republiky a analogicky aj z trestného zákona. Na rozdiel od trestného zákona, právne predpisy ktoré zakotvujú skutkové podstaty správnych deliktov neupravujú postup správnych orgánov pri postihu za pokračovací delikt. Pri pokračovacom správnom delikte, pri nedostatku špeciálnej úpravy, je potrebné použiť „analogiae legis“ § 122 ods. 10 trestného zákona.

Podľa § 27 zákona o ochrane spotrebiteľa, na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní - zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, okrem § 20 ods. 3 písm. e/ až h/ a § 21 a § 26a. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

V prejednávacom prípade senát odvolacieho súdu preskúmal napadnuté administratívne rozhodnutie a dospel k záveru, že žalovaný postupoval v súlade so zákonom, keď napadnutým rozhodnutím rozhodol o uložení pokuty pre žalobcu po tom, čo zistil, že žalobca pri svojej činnosti využíval nekalé obchodné praktiky ktoré zákon zakazuje, a ktoré môžu negatívne vplyvať na spotrebiteľa pri jeho rozhodovaní o obchodnej transakcii.

Námietka žalobcu, že za „jednotlivé čiastkové porušenia“ (čiastkové útoky - 4 porušenia), mu mala byť uložená spoločná sankcia, a že nebolo namieste uložiť mu pokutu za v poradí tretie porušenie 10.000,- €, ktoré vôbec nezohľadnilo to, že nemal odkiaľ vedieť, že bude potrestaný za prvé a druhé porušenie a už vôbec nie za štvrté (za jednotlivé skutky vo vzťahu k rôznym spotrebiteľom pri uzatváraní zmlúv o úvere) nie je dôvodná a v rozhodnutí žalovaného dostatočne odôvodnená.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Na tomto mieste najvyšší súd zdôrazňuje, že povinnosťou všetkých orgánov štátnej moci je svojou činnosťou naplňovať legitímne očakávanú predstavu jednotlivca o právnom štáte, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je i právna istota a s princípom právnej istoty v rozhodovacej činnosti súdov korešponduje potom i zásada rozhodovania súdov v obdobných veciach rovnakým spôsobom.

Uvedená zásada je pre oblasť správneho súdnictva legislatívne zakotvená prostredníctvom ustanovenia § 250ja ods. 7 O.s.p., podľa ktorého: „Ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie“.

Na základe citovaného ustanovenia odkazuje Najvyšší súd Slovenskej republiky na svoj rozsudok sp. zn. 4Sžo/39/2014 z 15.01.2015, ktorého odôvodnenie, keďže ide o obdobnú vec za ktorú bola taktiež uložená sankcia 10.000,- €, ďalej v príslušnom rozsahu uvádza:

„Z obsahu spisu vyplýva, že predmetom konania na krajskom súde bola výlučne len výška pokuty (10 000 €) uložená žalobcovi, pričom skutok - porušenie zákazu nekalých obchodných praktík žalobca v žalobe nenapáda. Podľa žalobcu žalovaný nesprávne prihliadol pri určovaní výšky pokuty na recidívu (opakované spáchanie správneho deliktu žalobcom), pričom v tomto prípade o recidívu nešlo, ale uvedené konanie žalobcu je pokračovacím správnym deliktom. Z toho dôvodu mal podľa žalobcu žalovaný uložiť v zmysle analógie s trestným právom len jednu pokutu, resp. mal uložiť pokutu len vo výške 3 000 € (ako tomu bolo v iných obdobných prípadoch). Trestanie fyzických osôb v trestnom konaní nevykazuje takú vysokú frekvenciu páchania trestných činov, ako je tomu pri páchaní správnych deliktov právnickými osobami. Okrem toho trestné právo pozná inštitút väzby, kedy možno efektívne prerušiť páchanie trestných činov. Právnické osoby však môžu páchať správne delikty kontinuálne. Trestné právo pozná inštitút úhrnného trestu, pričom správny orgán takto úhrnný trest uložiť nemôže. Z

uvedených rozdielov je zrejmé, že procesnú stránku trestania, ktorá vyplýva z trestného zákona, ako aj z trestného poriadku, v žiadnom prípade nemožno použiť úplne analogicky ako v trestnom konaní. Vzhľadom na spomenutú možnosť kontinuálneho páchania správnych deliktov právnickými osobami by žalobca nerobil nič iné, len by jednotlivé delikty spájal do jedného konania, či už by sa jednalo o tzv. pokračovacie delikty alebo o súbeh správnych deliktov (absorpčná zásada). Podstatné je dodržať pri správnom trestaní hmotno - právnu stránku správneho trestania pokračovacích správnych deliktov a teda za jednotlivé čiastkové úkony neuložiť trest vyšší ako je horná hranica zákonného rozpätia. Vychádzajúc z čl. VI. ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), z Odporúčania výboru ministrov č. R (91) pre členské štáty o správnych sankciách schváleného výborom ministrov 13. februára 1991 (ďalej aj „odporúčanie o správnych sankciách“), ako i z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok NEUMEISTER vs. Rakúsko z júla 1976) Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že trestanie za správne delikty (priestupky, iné správne delikty právnických osôb) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Je preto nevyhnutné poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a v trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívno-právna zodpovednosť, čo napokon vyplýva aj zo zásady č. 6 Odporúčania o správnych sankciách, podľa ktorej je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie (77) 31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní. Nemožno pritom opomenúť, že hranice medzi trestnými deliktami, za ktoré ukladá trest súd a správnymi deliktami, za ktoré ukladajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzeno-právnymi princípmi.

Právna teória v rámci verejno-právnej zodpovednosti za proti spoločenské konanie rozoznáva trestné činy, priestupky, iné správne delikty, v ďalšej špecifikácii ešte správne, disciplinárne delikty a správne delikty poriadkové. Deliktom je len také porušenie povinnosti (konanie alebo opomenutie), ktoré konkrétny zákon takto označuje. Rozlišovacím kritériom medzi jednotlivými druhmi deliktov podľa závažnosti je miera ich typovej spoločenskej nebezpečnosti, vyjadrenej v znakoch skutkovej podstaty, u iných správnych deliktov a disciplinárnych deliktov ešte aj okruh subjektov, ktoré sa deliktu môžu dopustiť (výstižne to určuje zákon o priestupkoch). Iné správne delikty sú svojou povahou najbližšie práve priestupkom. V oboch prípadoch ide o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správnym orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie). Je potrebné zdôrazniť, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúcemu zaradeniu medzi trestné činy, priestupky, iné správne delikty a z toho vyvedené následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, pritom či už ide o oblasť súdneho alebo správneho trestania, je len vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu, teda reflexia názoru spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov a záujmov. Kriminalizácia, či naopak dekriminalizácia určitého konania nachádza výraz v platnej právnej úprave a v ich zmenách, voľbe procesných nástrojov potrebných k odhaleniu a dokázaniu konkrétnych skutkov, ako aj v prísnosti postihu delikventa. V administratívnom trestaní treba rešpektovať Odporúčanie výboru ministrov Rady Európy(91) z 13. februára 1991, podľa ktorého pre ukladanie administratívnych sankcií platia analogicky zásady ukladania sankcií trestných s tým, že správny (administratívny) postih protiprávneho konania možno uplatniť len v primeranej lehote.

Keďže administratívne trestanie má aj podľa štrasburskej judikatúry trestno-právny charakter, treba vychádzať z Ústavy Slovenskej republiky (čl. 50) a analogicky aj z trestného zákona. Na rozdiel od trestného zákona, právne predpisy, ktoré zakotvujú skutkové podstaty správnych deliktov neupravujú postup správnych orgánov pri postihu za pokračovací delikt. Pri pokračovacom správnom delikte, pri nedostatku špeciálnej úpravy, je potrebné použiť „*analogiae legis*“ § 122 ods. 10 trestného zákona. Na základe analógie teda v danom prípade treba aplikovať pravidlá pre triedenie trestných činov z časového hľadiska, t.j. správny orgán uloží za viaceré čiastkové úkony jednu sankciu podľa ustanovení vzťahujúcich sa na správny delikt. Podľa § 122 ods. 10 trestného zákona za pokračujúci trestný čin sa považuje, ak páchatel pokračoval v páchaní toho istého trestného činu. Trestnosť všetkých čiastkových úkonov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové úkony toho istého páchatela spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatela spáchať uvedený trestný čin; to neplatí vo vzťahu k čiastkovým

útokom spáchaných mimo územia Slovenskej republiky. Rozhodujúcim znakom pokračovania v trestnom čine je, že jednotlivé útoky, z ktorých každý naplňa znaky tohto istého trestného činu, sú po subjektívnej stránke spojené a jedným a tým istým zámerom páchatel'a v tomto význame, že už od počiatku zamýšľa aspoň v hrubých rysoch aj ďalšie útoky, a že po objektívnej stránke sa jednotlivé útoky javia ako postupné realizovanie tohto jediného zámeru. Pokračovanie v trestnom čine pritom vyžaduje aj blízku súvislosť v čase a predmete útoku. Aj keď časovú súvislosť nemožno presne ohraničiť, spravidla pôjde o niekoľko dní, týždňov, či mesiacov. Spomenutá časová súvislosť je z objektívneho hľadiska najvýznamnejšia (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tz 32/2005).

Žalovaný v tomto prípade nemohol uložiť jednu sankciu, nemohol ani spojiť v správnom konaní všetky veci na jedno konanie, pretože každé jedno konanie začalo na podklade inej kontroly, v inom čase, na inom mieste, išlo o iných spotrebiteľov a žalovaný by nemohol pri spojení vecí dodržať prekluzívne lehoty v zmysle právneho poriadku. Čiže v prípade žalobcu išlo o viaceré kontroly uskutočnené žalovaným v rôznych obdobiach, vždy išlo o iných spotrebiteľov zmluvného vzťahu, pričom správny delikt spáchaný žalobcom bol totožný.

Senát najvyššieho súdu je názoru, že v preskúmvanej veci išlo o samostatný skutok, za ktorý je žalovaný oprávnený uložiť jednu sankciu a to z nasledovných dôvodov: Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy. Citované ustanovenie § 250i ods. 2 O.s.p. je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správnomu orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Najvyšší súd sa už podrobne k otázke týkajúcej sa dôvodov na spoločné prejednanie a rozhodnutie o správnych deliktoch opakovane vyjadril. Je potrebné zdôrazniť, že judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa v oblasti preskúmvania zákonnosti ukladania administratívnych sankcií veľmi rýchlo vyvíja. Z jej záverov ale vyplýva, že každý prípad sa musí posudzovať individuálne, vzhľadom na to, že je potrebné posúdiť jednotlivé okolnosti každého prípadu. Skutočnosť, že k opakujúcemu sa porušeniu povinnosti vyplývajúcej z § 7 ods. 1 a 2 zákona o ochrane spotrebiteľov došlo, nie je postačujúca na vznik objektívnej súvislosti pokračovacieho správneho deliktu. Senát je názoru, na podklade výkladu § 122 ods. 10 trestného zákona, že za pokračovanie v trestnej činnosti sa považuje len činnosť páchaná do oznámenia vznesenia obvinenia. Potom vo vzťahu k administratívne trestaniu a inštitútu začatia správneho konania (§ 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. v spojení s § 18 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní) možno vyvodiť právny záver, že začatie správneho konania resp. oznámenie o začatí správneho konania, majú za následok koniec plynutia (resp. uplynutie) časového úseku, za ktorý je možné viacero porušení rovnakej povinnosti subjektu, označiť ako pokračujúci správny delikt.

S poukazom na uvedené skutočnosti dospel senát k záveru, že v tomto prípade nemožno zistené porušenie zákona kvalifikovať ako pokračujúci správny delikt vo vzťahu ku skorším skutkom, na ktoré poukazoval žalobca v žalobe pretože ako sám žalobca zároveň konštatoval, za uvedené porušenie zákona bolo začaté samostatné správne konanie a žalobcovi boli už uložené sankcie v samostatných správnych konaniach.

Na podklade uvedeného senát najvyššieho súdu usúdil, že v tomto prípade pre posúdenie dôvodnosti

odvolania zostal ako rozhodujúci argument odvolateľa, len dôvod týkajúci sa moderácie uloženej sankcie - žiadosť o jej zníženie. Za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právne záväznými aktmi Európskej únie v oblasti ochrany spotrebiteľa 28) uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi alebo dodávateľovi alebo osobe uvedenej v § 26 pokutu do 2 000 000,-Sk; za opakované porušenie povinností počas 12 mesiacov uloží pokutu do 5 000 000,-Sk (§ 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľov v rozhodujúcom období).

Žalobcovi bola napadnutým prvostupňovým rozhodnutím uložená pokuta vo výške 10 000 €, čo je na dolnej hranici zákonného rozpätia, žalovaný i prvostupňový orgán riadne zdôvodnili svoju úvahu, na základe ktorej dospeli k stanovenej výške pokuty, napadnuté rozhodnutia nevybočili z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, ich závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom. Na podklade uvedeného prihladnuc na priťažujúcu okolnosť prípadu, spočívajúcu v opakovanom porušení zákonných povinností zo strany žalobcu, dospel najvyšší súd k záveru, že v tejto veci nezistil dôvod na využitie moderačného oprávnenia a preto uloženú pokutu neznížil“.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti najvyšší súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny a v súlade so zákonom podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil a v podrobnostiach na tam uvedené dôvody odkazuje. Odvolacie námietky žalovaného neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd vo výroku rozsudku žalobu zamietol. S poukazom na uvedené závery sa najvyšší súd stotožnil s názorom žalovaného a krajského súdu k otázke uloženia sankcie - peňažnej pokuty.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. Žalobca v odvolacom konaní nebol úspešný, preto mu súd právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

: Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.